

tillagt det, en Opgivelse af at gjøre det Privilegium gjældende: Finantsloven skal behandles først i Folkethinget, naar dette siger: vi ville ikke have med det Lovforslag at bestille, vi ville ikke behandle det. Men jeg vil dog spørge, om det er Meningen med, at Forfatningen giver Folkethinget denne Forret, at dette saa skal kunne sige: Naar vi ikke ville behandle det, saa maa Landstthinget heller ikke faae Lov til at behandle det. Det er affurat, som om man vilde sige, hvor der sidder et Par Gjæster ved et Bord, af hvilke der efter Rangfølge skal serveres den Eine først, og denne saa siger, jeg vil ikke have det serveret, at den Anden saa heller ikke maa faae Noget. Det kunde dog ikke være Følgen. Nei, det er givet, ville de Herrer ikke behandle Finantsloven først, saa staar det dem frit for, de kunne opgive den Forret, der er givet dem i Henseende til at være første Mand ved Behandlingen, men ville de selv opgive den, sige de: vi ville ikke behandle den, nu vel, saa gjælder det for dem, de kunne sætte sig selv udenfor Spillet, men de skulle ikke have Lov til ogsaa at sætte os ud af Spillet. Jeg siger altsaa, Situationen er den: under normale Forhold har Folkethinget den Forret, at Finantsloven skal forelægges og behandles først der, og saa længe som Folkethinget vil udøve denne Ret, saa gjør visse Ting af os Angreb derpaa, men naar det selv i Realiteten siger: vi finde os ikke foranledigede til, at gjøre det der er vor grundlovmæssige Pligt at gjøre, for at Statsstyrelsen kan finde Sted, vi ville ikke have dermed at bestille, saa er det for deres Vedkommende en Opgivelse af deres konstitutionelle Pligt og dermed tillige en Renunciation paa den Forret, som de have, og saa kan jeg ikke skjønne, hvad der skulde kunne være i Veien for, at vi for vort Vedkommende tage Finantsloven under Behandling. Derved reserveres der blot os den Mulighed, at vi efter Omstændighederne kunne øve en vis begrændset Indflydelse paa Finantslovsforslaget, og det vil jeg ganske vist for mit Vedkommende være med til at hævde dette Things Ret til. Naar man saa siger, men det er udenfor Grundloven, saa vil jeg, selv om man maatte mene dette, henvisse til, hvad jeg først sagde: det kommer Altsammen af, at Folkethinget har staaet en abnorm Tilstand ved at forkaste Finantsloven, og det faar dette Thing tage paa sig. Hvad det i Dvrigt har at gjøre med Forkastelse af den midlertidige Finantslov, som det ærede Medlem omtalte, det kan jeg for mit Vedkommende ikke indse.

Rump: Maa det være mig tilladt at gjøre et Par korte Bemærkninger i Anledning af en Udtalelse af den ærede 5te Landsthingsmand for 1ste Kred (Prieger). Det ærede Medlem fremsatte den Betragtning, at efter Grundloven kunde en Finantslov ikke komme til Landstthinget uden gennem Folkethinget, og som en Følge deraf kunde Regjeringen ikke forelægge Finantsloven i Landstthinget, efter at Folkethinget havde forkastet den og Landstthinget ikke retlig behandlet den. Den Gang jeg hørte den Betragtning, slog den mig som ret træffende, som noget Nyt; men nærmere beset er det slet ikke en ny Betragtning, men i Virkeligheden en gammel Betragtning, som vi allerede tidligere have hørt fremsat, vel under en anden Form og om et andet Forhold, men dog i Grunden den samme, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Forholdet mellem den provisoriske Finantslov og den ordinære Finantslov. Naar Regjeringen, fordi de to Thing ikke have kunnet enes om en Finantslov, har maattet foranledige Emanationen af en provisorisk Finantslov, kan man sige, og det er ogsaa blevet sagt, at Grundloven ikke kjender nogen anden Hiemmel til Opkrævning af Indtægterne og Afholdelsen af Udgifterne end den ordinære Finantslov. Det ene Tilfælde er ganske som det andet. Grundloven er gaaet ud fra den Forudsætning, at de to Thing med Nødvendighed maatte blive enige om en Finantslov, som derpaa vilde faae Hans Majestæt Kongens Stadfæstelse. Paa samme Maade er Grundloven gaaet ud fra den Forudsætning, at Folkethinget, naar Forslag til Finantslov var forelagt for det, ogsaa vilde behandle det til Ende, saa det kunde komme ind i Landstthinget. Begge Betragtninger ere fuldstændig rigtige og tillige ganske ensartede. Grundloven forudsætter, at der kommer en ordinær Finantslov i Stand, og Grundloven forudsætter, at naar Folkethinget har faaet Finantslovsforslaget til Behandling, behandler det det saaledes, at det kan komme ind i Landstthinget. Men naar nu i det ene eller i det andet Tilfælde Grundlovens Forudsætning glipper, hvad saa? Spørgsmaalet bliver da, hvad Regjeringen anser for nødvendigt eller hensigtsmæssigt for at holde Statsmaskineriet gaende, og hvad der i saa Henseende er berettiget og lader sig forene med Grundlovens Bestemmelser. Naar Thingene ikke ere bleve enige om en Finantslov, kan der da gives en provisorisk Finantslov, skjøndt Grundloven forudsætter, at der altid vil gives en ordinær Finantslov? Det ere vi jo enige om